

Talerstol, men de bliver naturligvis ikke større, fordi de bliver gentaget af det ærede Medlem; de bliver ved at være de samme smaa Spørgsmaal, som er aftrykt de 164 Gange i Venstre- og Højrepresen, og dem kan der virkelig ikke laves nogen Ministerstorm paa, dem kan der ikke laves nogen ny Regering paa. Nej, der maa noget virkelig positivt til. De Herrer maa vise, hvad de vil. Først da er det muligt at faa en anden Regering. Ja, de Herrer kæmper jo bravt imod de humane Løve; de vil ikke have Aldersrenten forbedret, de vil ikke have Boliglovene forbedret, de vil ikke sætte Arbejde i Gang, ikke vedtage Arbejdsloven; i saa Henseende er de for saa vidt med, men det er altsammen negativt; de vil ikke sætte noget i Stedet for det, Regeringen foreslaar.

Og naar det ærede Medlem Hr. Neergaard saaledes har samlet sammen, hvad han kan fra Venstres og Højres Presse, saa kommer det ærede Medlem Hr. Kragh og strør Peber og Salt paa. Det ærede Medlem Hr. Kragh kommer med Peberbøssen ved enhver som helst Lejlighed, helst et Par Gange eller tre om Dagen, naar der er Møde her i Rigsdagen; saa er det ærede Medlems Peberbøsse paa Spil. Men det bliver alligevel ikke til noget rigtigt, og jeg har lagt Mærke til, at medens der i gamle Dage stadig kom noget Peber og Salt fra Ringkøbing i politisk Henseende, sker dette ikke mere. Vestjyderne er ikke lydøre for det ærede Medlems Tale og ikke opmærksomme paa det Peber og Salt, som det ærede Medlem strør ud nu om Dage. Det er ikke som i gamle Dage; tværtimod, naar det ærede Medlem holder Møde i Ringkøbing Amt, saa kommer der maaske et halvt Hundrede Mennesker højst, og de sidder ret uopmærksomme og synes ikke at have ret stor Tillid til den nye Sol, der skal være staaet op i Vest.

Det er ganske vist mærkeligt, at alt, hvad der er stort her i Landet, kommer fra Ringkøbing; det gjorde det i gamle Dage, og det tror man ogsaa det skal gøre fremdeles. I politisk Henseende tror jeg imidlertid det glipper nu. I andre Henseender ved man jo, at en forhenværende Spækhøker fra Ringkøbing serverer Aandslivet i Pundevise her i København, og det samme København bøjer sig i Ærbødighed for den samme Spækhøker og hans Institution; det er endogsaa i den Grad tydeligt, at vort fornemste Forlag falder paa Knæ, hvis nogen angriber denne Institution, og Organet for den højeste Oplysning, som tillige er Organet for Udbredelse af Misfornøjelse med Ministeriet og samtidig Hovedorgan

for Ministeriets Støtteparti, dette alsidige Blad ligger ganske næsegrus for den samme Institution fra Ringkøbing. I aandelig Henseende er det altsaa klart nok, at Ringkøbing har sejret her i Hovedstaden og regerer fuldstændig over Aandslivet, men i politisk Henseende er der ikke længere en saadan Tro paa det, der kommer fra Vestjylland; Troen har ganske øjensynlig svigtet. Man kager over, at denne Anstalt, som dirigeres af en forhenværende Ringkøbingenser, er for lidt kunstnerisk; der er for megen Nøgenhed, siger man. Det kan man jo ikke sige om Venstre; det kan man absolut ikke sige om Ringkøbings Folketingsmand, tværtimod, heller ikke om Venstrepressen. Den nøgne Sandhed har forfærdelig vanskeligt ved at finde Indgang baade i Venstrepressen og i det ærede Medlem Hr. Kraghs Taler.

Men det er jo sandt, at de arbejder ihærdigt for at samle Smaatingene og føre dem videre, derimod ikke for at bygge noget op, for at vise, hvad de i Virkeligheden vil. Det eneste, de vil, er Lønnesættelse; den er de klar over, og den fører de frem ved enhver Lejlighed, ikke blot det ærede Medlem Hr. Pinstrup, hvis Profession det saa at sige er at prædike Lønnesættelse, men det er hele Venstre, hele det konservative Folkeparti, der vil have Lønnesættelser — vel at mærke for Arbejderne. De taler ikke om, at Embedsmændene skal have Lønnesættelse, heller ikke om, at Handelsfolk skal have Lønnesættelse. Nej, Prisdaldet er de ikke hidsige paa, det kan vente; tværtimod, den konservative Presse af begge Køn bekæmper det, saa snart det kræves, at Priserne skal falde, de vaager over, at Købmændene ikke faar Lønnesættelse, de skal helst have saa meget som muligt; men at Arbejderne skal have Lønnesættelse, det er de paa det rene med. Jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke er begyndt med Fabrikanterne. Det var dog naturligt, at man begyndte med de store, hvor der er noget at nedsætte, der kunde man passende tage fat. Lad os faa Tantiemeerne helt bort og Lønnesættelser for Direktørerne og for Aktionærerne, hvorfor skal Aktionærerne have Udbytte i en Tid, hvor det gaar daarligt med Industrien? Lad Aktionærerne stryge Udbyttet, hvis der skal skæres ned. At begynde med Arbejderne, det er i alt Fald den bagvendte Verden. For Arbejderne kommer Lønnesættelsen af sig selv, saa snart Pristallet viser Nedgang. Men Lønnesættelser er det eneste, man paaberaaber sig imod Erhvervs-krisen for Øjeblikket fra Venstres Side.